

BOEK 3 VAN DE WOUZEE KRONIEKEN

PARELMAAN

DE WOUZEE KRONIEKEN

USCHI ZIETSCH

*Uitgeverij
Macc*

Reeds verschenen van Uschi Zietsch:

DE WOUZEE KRONIEKEN

Boek 1 – Demonenbloed

Boek 2 – Nachtvuur

Boek 3 - Parelmaan

Bij uitgeverij MACC verschenen (onder pseudoniem Susan Schwartz):

Perry Rhodan: Quinto-Center

© 2011 Uschi Zietsch

© 2015 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Macc, Rijen

Uitgeverij Zilverspoor, Maastricht

Oorspronkelijke titel: Perlmond

Oorspronkelijke uitgever: Lübbe GmbH

Vertaling: Theo Barkel

Redactie: Latoya Meuris

Omslagillustratie: Tithi Luadthong/shutterstock.com

Tekeningen binnenwerk: Gabriele Scharf

Omslagontwerp & zetwerk: Studio Zilverspoor

ISBN: 978 94 90767 97 6

NUR:334

www.zilverspoor.com

www.uitgeverijmacc.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Boek 3

Parelmaan

Deel 7

Het vijfde pad

HOOFDSTUK 37

De terugkeer

‘De koning is dood! De legerheer van Ardig Hal is gevallen! ‘Het bericht verspreidde zich als een lopend vuurtje over het land. De pensions zaten binnen de kortste keren bomvol, want dat waren ideale plekken om berichten uit te wisselen met andere reizigers over hetgeen ze op de markten hadden gehoord. Ze hoopten zo meer te weten te komen en gaven graag hun commentaar over alles wat er was gebeurd, ook al wist niemand het precies. Tot nu toe deden er slechts onbevestigde geruchten de ronde, maar dat was al meer dan genoeg om levendig over te discussiëren. Men had toch niets anders te doen in deze tijd, waarin de dagen korter werden en de grond braak lag. Het vee werd ’s ochtends en ’s avonds verzorgd en in de tussenliggende periode werden het gereedschap en de uitrustingen gerepareerd of verbeterd, werd er hout gehakt en werden gaten in de huizen en boten gedicht. In de namiddag, als al het werk was gedaan en het nog te vroeg was om het bed in te duiken om het volgende kind te verwekken, was er echter tijd voor een stevig winterbier of een kruidige honingwijn, paddenstoelensoep, wildbraad en gekonfijte vruchten. De lucht in de gelagkamers was vochtig van de natte kleding die dicht opeengepakt aan de wandhaken hingen. Het vuur brandde in de schouwen en veel verschillende geuren vermengden zich met elkaar. De mensen drongen zich om de tafels heen en wisselden meningen uit over alles wat er in het land Valia de laatste tijd was gebeurd.

De schok van het nieuws over de dood van de koning zat diep, want alle hoop leek nu verloren te zijn.

‘Er is geen twijfel mogelijk,’ zei iemand in een van de gelagkamers. ‘Nu is de Onsterfelijke niet meer tegen te houden. Femris zal de andere splinters van het Tabernakel vinden en binnenkort het hele land aan zich onderwerpen. Hij wil de alleenheerschappij over alle landen van Woudzee en ons allemaal tot slaven maken.’

De meesten waren het eens met deze duistere voorspelling, maar iedereen vreesde de toekomst, zelfs diegenen die nog niet wilden geloven dat de legerheer was gevallen.

‘Zo eenvoudig kan dat niet zijn,’ sprak iemand anders het gerucht tegen. Het was niet helemaal duidelijk of het uit overtuiging of wan-

hoop was. ‘De legerheer heeft zich tot nu toe altijd kunnen verzetten tegen Femris, hij was altijd onoverwinnelijk! Hij heeft de schouder van zijn vijand met zijn speer doorboord, wat zelfs de Visioenridder nog nooit is gelukt! En heeft iemand het lijk van Noïrun gezien? En waar is zijn graf? Hangen de vlaggen van het legerkamp van Ardig Hal al halfstok?’

De eerste twee vragen kon niemand beantwoorden, maar de laatste wel: de vlaggen hingen *niet* halfstok, wisten handelaren te vertellen die hun waren er af hadden geleverd. Ook waren ze van mening dat er een zekere berusting van IJzerwacht uitging. Baron Solvan had zelfs laten weten dat hij op alles was voorbereid, mocht het tot een aanval komen.

‘En hoe zou de legerheer dan wel om het leven gekomen zijn?’ luidde de belangrijkste vraag, waar niemand nog een duidelijk antwoord op had weten te presenteren.

‘Hij is verraden, dat moet wel.’

‘Hij is vergiftigd!’

‘Ik heb iets gehoord over een duel met de legerheer van de Onsterfelijke, waarbij ze beiden sneuvelden.’

Er waren maar weinig mensen die hier in geloofden. ‘En bij welke slag is dat dan geweest? Waar hebben ze elkaar dan ontmoet? Wat een onzin!’

Soms kwam het voor dat bij een van de pensions die zich op een kruispunt bevonden waar verschillende handelswegen samen kwamen, iemand verscheen die beweerde te weten wat er echt was gebeurd. De ene keer was het een tengere, baardloze Dwerg met rijkelijk versierde vlechten, de andere keer een overmoedige eenogige soldaat, die met allerlei interessante nieuwtjes op de proppen kwam. Er verscheen ook een ridder compleet met wapenhemd en uitrusting, met het vaandel van Ardig Hal in de koker op zijn rug.

‘De legerheer van Ardig Hal heeft inderdaad tegen de legermeester van Femris gevochten,’ bevestigde de jonge Dwerg het gerucht dat rondging in het pension bij de Stenen Hoorn.

‘De legerheer van Dubhan is in de strijd om het leven gekomen,’ berichtte een ridder bij de grote kruising van de Gouden Stroom.

‘De legerheer van Ardig Hal is gewond, maar niet dood,’ vertelde de eenogige in het pension van Ennisghar, waarmee hij alle duistere vermoedens aan de kant veegde. ‘Hij bevindt zich op een geheime plek om te herstellen van zijn verwondingen om op het juiste tijdstip

weer ten tonele te verschijnen.'

Waren dit ook allemaal slechts geruchten? Of was het de waarheid? Niemand kon het zeggen, want zolang de legerheer van Ardig Hal zich niet in levenden lijve liet zien, zouden de twijfels blijven bestaan. Velen klampten zich echter vast aan de vage hoop dat het wel eens zou kunnen kloppen. Dat zou namelijk betekenen dat Ardig Hal echt onoverwinnelijk was. Koning Noirun was het symbool voor de vrijheid van het land. Hij zou het volk leiden. Ze zouden op hem wachten, net als het langzaam aansterkende leger dat in IJzerwacht zijn kamp had opgeslagen en door Felhir, de plaatsvervangende legerheer, werd geleid.

Alsof het nog niet genoeg was, doken er ook nog eens nieuwe geruchten op, die door de eennogige, de dwerg en de ridder door werden verteld. Zo werd beweerd dat er een erfgenaam voor de troon van Ardig Hal was en dat Femris sinds de aanval versteend in zijn burcht in Dubhan lag.

'Dat klinkt nog onwaarschijnlijker dan de rest,' zeiden de twijfelars toen ze dit hoorden.

'Dat kan wel zo zijn,' luidde het antwoord van de hoopvollere mensen, 'maar zelfs als het niet zo is, laat het ons dan zien dat Ardig Hal niet helemaal verloren is. Zolang zullen wij ook niet opgeven. Op een dag, niet eens zo gek lang van nu, zullen we de waarheid te weten komen.'

Dat was de beste raad die ze konden krijgen, want er stonden hen zware tijden te wachten.

Terneergeslagen reden ze in de koude, bruine sfeer van de laatste herfstdagen terug naar Farnheim. De stervende bladeren vielen ritselelend van de takken als een mouw of een paardenhals erlangs streek. De zon leek zich te hebben teruggetrokken, alsof zij de treurige aanblik van de kleine groep die vermoeid door het woud trok niet kon verdragen.

Rowarn reed naast zijn vader, die voorover gebogen in het zadel van Asduivel zat. De grijs-zwarte hengst zette zijn hoeven zo voorzichtig neer dat het leek alsof hij over een glazen bodem liep. Af en toe draaide hij zijn hoofd om en hinnikte zachtjes. Hij legde zijn oren geen enkele keer in de nek en liet zijn tanden niet zien. Als ze hun kamp opsloegen, verwijderde hij zich nooit verder dan twee stappen van zijn heer. Het verbaasde Rowarn dat het paard zo leed onder

hetgeen er met de Visioenridder was gebeurd

Hij kon het zelf maar amper geloven. Sinds de vlucht uit Dubhan had Angmor geen woord meer gesproken. Ook leek hij de geluiden om hem heen niet waar te nemen; zijn blinde ogen waren meestal gesloten. Als ze 's avonds bij het vuur zaten, hing hij er volkomen apathisch bij en at niets. Het lukte Arlyn uiteindelijk om een genezend drankje bij hem naar binnen te krijgen, dat hij gehoorzaam doorslikte. 's Nachts leed hij vaak pijn en hielden zijn gekreun en gesteun de anderen wakker. Graum ging dan bij zijn heer liggen en probeerde om hem in ieder geval warm te houden.

Op een avond sloegen ze hun kamp voor de laatste keer op; naar verwachting zouden ze Farnheim de volgende dag tegen de namiddag bereiken. De terugreis vanaf Dubhan bleek inderdaad sneller te verlopen dan de heenweg. Ze reden nu openlijk over de straten, zoals Angmor het ook had gepland. Hier konden de paarden ongehinderd in galop rijden. Niemand achtervolgde hen; waarschijnlijk waren de Dubhani nog niet van de schok bekomen dat Femris was versteend en wisten ze niet hoe het allemaal verder moest.

Beide kampen hadden zware verliezen geleden in de afgelopen dagen en het herstel van het Tabernakel leek verder weg dan ooit. Rowarn voelde zich als verlamd en was constant in gedachten verzonken. De Nauraka hadden tenslotte groot onheil aangericht: eerst toen ze het Tabernakel van zijn rustplaats hadden gehaald en daarna toen ze het Femris hadden onthouden. Zeker, daar waren belangrijke redenen voor, want Femris had allang voor de Duisternis gekozen. Maar was dat wel een rechtvaardiging van hun daden?

Misschien dat Rowarn er achter kon komen wat er was gebeurd als hij weer helder kon denken. Op dit moment was hij amper in staat zijn gedachten op een rijtje te zetten. Het was in ieder geval al een opluchting dat *hij* niet de Tweegespletene was. Zijn last was er echter niet lichter op geworden. Rowarns wereldbeeld was voor een tweede maal danig verstoord en zijn twijfel was groter dan ooit.

De stevig gebouwde Laradim en de slanke, donkerharige Reeb zorgden stevast voor het kamp en de paarden; ze leken blij te zijn dat ze in ieder geval een taak hadden. Arlyn en Graum zochten geneeskrachtige kruiden en voedsel. Tot nu toe hadden ze dan ook geen honger geleden en de verwondingen die Rowarn had opgelopen in de strijd tegen Femris waren al praktisch geheeld. Hij had echter net

zoveel last van de toenemende nachtvorst als de rest.

‘Arlyn, denk je dat je mijn vader kunt helpen als we in Farnheim zijn?’ vroeg Rowarn zachtjes toen de kleine groep na het eten rondom het vuur zat. Zoals gewoonlijk lag Angmor zelf roerloos wat terzijde, met Graum naast hem.

‘Ik kan het je niet zeggen, Rowarn,’ antwoordde de vrouw. ‘Ik heb geen ervaring met dit soort magische verwondingen.’

Hij knikte. Een ander antwoord had hij niet verwacht. Niemand kon weten of Angmor de magische shock die Femris hem had toebedeeld ooit te boven zou komen. ‘Ik zou me erop moeten verheugen om naar Farnheim terug te keren, naar de rust. Om me vervolgens op de volgende strijd voor te bereiden,’ mompelde hij. ‘Maar ik kan het niet.’

‘Je bent bang voor hetgeen je daar tegen zult komen,’ zei Arlyn zacht. ‘De dood of het leven.’

Geen van beiden sprak de naam uit. Sinds het gevecht kon Rowarn het niet aan het over Noïrun te hebben en de anderen respecteerden dat. ‘Ja.’ Hij streek met zijn hand door zijn haren en keek omhoog naar de nachtelijke hemel, ver boven de al kalende boomtoppen. Daar stonden de glinsterende sterren; de Tranen van Ishtrus leken verder van hem verwijderd dan ooit tevoren. ‘Het liefst zou ik nu weglopen, tot aan het einde van de wereld ...’ Hij kromp in elkaar toen Arlyn haar slanke hand op zijn arm legde.

‘Dat heb je nog nooit gedaan, Rowarn. Je weet dat er een taak op je wacht. Het maakt niet uit wat ons in Farnheim te wachten staat, we moeten verder.’

‘Ik weet het.’

Arlyn ging wat dichterbij hem aan zitten. Hij merkte dat ze het ondanks haar schoudermantel koud had en legde een arm om haar heen, samen met zijn eigen mantel. Ze wees naar boven. ‘Wist je dat de nachtelijke hemel in het westelijke deel van de wereld anders is?’

‘Nee,’ gaf Rowarn toe.

‘Daar zie je andere sterren en ... de maan heeft daar een groenige kleur en is groter dan hier. Je ziet er ook nog een kleinere maan, die wit is zoals die van ons en die je bij ons niet kunt zien, omdat die een heel andere baan volgt. Niemand weet waarom dat zo is.

‘Hoe weet jij dat?’

‘Mijn volk komt van de andere kant van de zee, zoals ik je eerder heb verteld. Veel dingen zijn anders op de eilanden in het westen en

er is een hele oude kennis bewaard gebleven. Ik ken nog een andere legende, die over Valia gaat.' Ze draaide haar gezicht naar hem toe. Het vuur wierp een zacht contourenspel van licht en schaduw op haar gezicht. Teder beroerde ze zijn wang met de toppen van haar vingers. 'Ooit was er *nog* een maan, groot en helder en die was in heel Woudzee zichtbaar. Men zegt dat het het oog van Lúvenor was, goedmoedig en waakzaam vanaf het begin van ons bestaan. Maar tijdens de laatste slag op het Titanenveld, toen veel leven vernietigd werd en de grootste slachting in de geschiedenis van Woudzee plaatsvond, barste deze maan uit elkaar en ging verloren, samen met zoveel andere dingen. Soms, tijdens hele heldere winternachten, kun je de laatste resten als verre, zwakke sterrenstof aan de hemel zien.'

Rowarn slikte moeizaam. Het Titanenveld zou hem waarschijnlijk nooit meer loslaten. Het achtervolgde hem als een vloek, een vloek in de gestalte van de Eliaha met haar vreselijke ogen. 'Had die maan een naam?'

'Zeker.' Arlyn keek hem lachend aan, op een manier die hem diep in zijn ziel raakte. 'Jouw naam, Rowarn: Parelmaan.'

Heel even bleef hij als versteend zitten. Olrigrs lied, dat de Dwerg samen met Noïrun bij hun aankomst bij Ardig Hal had gezongen, klonk na in zijn oren. 'Maar dat is toch de naam van de eerste Nau-raka, die ...'

'... de zee verliet? Ja. Rowarn betekent Parelmaan in de taal van jouw volk. Jouw moeder vermoedde al dat jij de laatste zou zijn en daarom sloot ze de kring en gaf jou deze eervolle naam. De glans die jij 's nachts verspreidt, is een herinnering aan dat wat er verloren is gegaan.'

Hij snakte naar adem. 'Dat maakt de last op mijn schouders alleen nog maar zwaarder ...'

'Nee,' antwoordde ze zacht. 'Het maakt jou tot een deel van het geheel.'

Rowarn schudde zijn hoofd en probeerde zichzelf weer wat in de hand te krijgen. Het was beter om daar niet op in te gaan en daarom stuurde hij het gesprek een andere kant op. 'Heeft jouw naam ook een betekenis?'

'Zeker. *Morgenlied.*'

'Wat een schitterende naam. En ... hij past bij je.' De zon ging voor hem op als hij haar aankeek en haar stem klonk als gezang in zijn oren.

‘Net zoals Parelmaan bij jou past.’ Ze vlijde zich tegen hem aan. ‘Niemand verwacht wonderen van je,’ besloot ze zachtjes. ‘Verwacht ze ook niet van mij.’

Maar dat was nou net hetgeen ze zo hard nodig hadden.

Rowarn werd de volgende ochtend vroeg wakker. De eerste sneeuw was die nacht gevallen, stil en zacht, zonder waarschuwing. Omdat Rowarn zijn hoofd helemaal onder de dekens had gehad, had hij er niets van gemerkt en werd hij verrast door de witte wereld om hem heen. Zelfs op de bomen lag een dikke laag sneeuw; het zou een romantische aanblik geweest zijn – als hij het door het raam van een warme hut had kunnen bekijken.

Arlyn had hem beloofd dat het in Farnheim warmer zou zijn. Eerst moesten ze echter het woud achter zich zien te laten. Dit woud, zo had ze verteld, was oeroud en kreeg nauwelijks nog licht, waardoor het er altijd ijskoud was. Daar kwam nog eens bij dat het in een dalkom lag, die maar weinig uren licht kreeg op een dag. ‘Dit woud zal sterven. Het heeft geen kracht meer en kan daardoor ook geen beschutting meer bieden.’ Rowarn wist niet precies wat ze daarmee bedoelde; hij was eigenlijk gewoon blij dat ze binnenkort weer een warm huis zouden bereiken. Hij keek het meeste uit naar de warme bronnen. Bibberend kwam hij onder zijn deken vandaan en schudde de sneeuw eraf.

De anderen sliepen nog, inclusief Lara en Reeb. Rowarn maakte ze niet wakker; hij vertrouwde op de scherpe zintuigen van Asduivel en Graum, die zelfs in staat waren om in hun slaap het gevaar te ruiken.

De Schaduwllynx was echter niet in het kamp, maar onderweg. Hij was nog maar net weg, want de pootafdrukken, die dieper het woud in voerden, stonden vers in de sneeuw.

En toen zag Rowarn Angmor! De Visioenridder was alleen opgestaan, nadat hij er zoveel dagen als een slappe voddenpop bij had gezeten. Hij was een stukje verder, wat afzijdig van het kamp, onder de beschutting van een armzalige boom weer gaan zitten.

‘Vannacht,’ hoorde Rowarn zijn diepe stem, voor de eerste keer sinds Dubhan.

‘Vader!’ riep Rowarn, stralend van vreugde. ‘Wanneer ben je weer bijgekomen?’

‘Ja, ik kan zien,’ zei Angmor.

‘En je ogen staan helder!’

Rowarn hield verward zijn mond en staaarde zijn vader aan, die zijn ijskoud gloeiende ogen op hem had gericht.

‘Ja,’ zei de Visioenridder. ‘Verdomme.’

‘Verdomme,’ liet Rowarn zich ontglippen. Hij greep naar zijn voorhoofd. Hij wachtte een paar ogenblikken, maar Angmor zei niets meer. Toen vroeg Rowarn snel: ‘Wat was *dat*?’

De Visioenridder wachtte nog even met antwoorden en knikte toen. ‘Ik denk dat de tijd mij zal leren om in de juiste volgorde te antwoorden. Het is in het begin altijd wat moeilijk.’ Hij wees naast zich. ‘Ga zitten, Rowarn en luister naar me.’

Rowarn gehoorzaamde zwiggend. Hij was helemaal in de war. Duizend vragen lagen hem op de tong en hij kon bijna niet wachten om ze te stellen, maar hij hield zijn mond en wachtte totdat zijn vader verder sprak.

De machtige ramshoorns op zijn hoofd wierpen hun lange schaduwen tussen de bomen door toen de zon opkwam en de eerste stralen door de rijen gearsten boomstammen door wierp. Er trok een diepere blauwe glans over Angmors huid in het licht van de ochtendzon, net zoals het in zijn jeugd geweest moest zijn.

‘Het gewone licht waar ik mee geboren ben,’ begon Angmor, ‘is uit mijn ogen verdwenen. Femris heeft me zowaar echt verblind. Maar mijn visionaire zicht heeft hij niet kunnen uitwissen. Het zal nog wel even duren voordat het gestabiliseerd is en ik zal zolang nog door aanvallen en pijnen geplaagd worden. Maar jullie hebben mij niet verloren als krijger en ik zal mijn plicht als lid van de Orde nog kunnen vervullen.’

Rowarn vroeg zich af of hij ooit aan de koele en afstandelijke manier van doen van zijn vader zou wennen. ‘We hebben al die tijd de hoop gehouden dan je over de magische shock heen zou ...’

‘Het was een betovering,’ onderbrak Angmor hem en hij stak zijn hand op. ‘Ik weet het, mijn antwoord was weer veel te snel, maar het gaat al beter. Het is nu zo zwaar omdat ik vroeger met twee mogelijkheden kon kijken. Ik kon de visioenen bewust sturen, als het ware aan- en uitzetten, van de werkelijkheid onderscheiden en weer samenvoegen. Mijn bewustzijn begrijpt op dit moment nog niet dat ik alleen nog maar visionair kan zien en wil op zijn gebruikelijke snelle manier reageren. Daar moet ik eerst aan wennen: het leren onderscheiden, wanneer snelheid noodzakelijk is en wanneer niet. Maar vooral hoeveel tijd ik moet laten verstrijken om *na* een vraag te ant-

woorden en niet ervoor.'

Net als eerder waren zijn woorden emotioneel, maar Rowarn was al blij dat zijn vader überhaupt iets zei.

'Femris wierp in ieder geval een betovering over mij heen, die ik afgelopen nacht pas van me af kon werpen. Het wakker worden was niet bepaald aangenaam.'

'Ja, zeker omdat het ook nog eens gevroren heeft. Heb je het koud?' vroeg Rowarn bezorgd. 'Dan ...'

'Ik heb het niet koud. Ik heb het nooit koud.' Angmor keek zijn zoon onderzoekend aan. Het was vreemd om in die heldere ogen te kijken, omdat er geen verschil te zien was met hoe ze hiervoor waren geweest. Ze zagen nu alleen nog maar de toekomst. 'Maar genoeg over mij. Vertel me nu wat er allemaal gebeurd is, terwijl ik niet bij bewustzijn was. Ik weet het wel, omdat je het mij al allemaal hebt verteld, maar op de één of andere manier ... moet ik het allemaal in de juiste volgorde zien te krijgen. En als je het nu niet zegt, omdat ik het al weet, zal ik het daardoor ook niet weten en daarom moet je het mij toch vertellen.'

'Ja, ik geloof dat je gelijk hebt,' zei Rowarn, hoewel hij niet het geringste idee had waar zijn vader het over had. Hij begreep er niets van en moest er eerst rustig over nadenken. Hij had maar gewoon geantwoord om niet helemaal als een idioot over te komen. Hij besloot om er nu maar niet verder over na te denken, omdat het niet het juiste moment was en vertelde zijn vader wat er met Femris en de drie splinters van het Tabernakel was gebeurd en dat ze vandaag nog Farnheim zouden bereiken. 'Daar zul je uit kunnen rusten en genezen.'

'Als je al van genezen kan spreken.' Zijn vader klonk bijna spottend. 'Ik kan trouwens uitstekend zien, beter als van tevoren, omdat de verschillende manieren van kijken elkaar niet meer in de weg zitten. Het voelt bijna alsof ik weer jong ben.' De Visioenridder stond langzaam op, net zo groot en duister als altijd. Er was geen enkele zwakte meer te herkennen. 'Op naar Farnheim. Daar zullen we onze wonden likken en overleggen hoe het verder zal gaan.'

'De winter begint. We hebben tijd genoeg,' meende Rowarn. 'We hebben van Femris voorlopig niets te vrezen en ik denk ook niet van zijn leger. Dat moet eerst zelf nog zien hoe verder te gaan.'

'Zijn leger zal niet uit elkaar vallen, mocht je dat hopen,' sprak Angmor hem tegen. 'De macht van Dubhan is niet gebroken. Femris'

aanhangers zijn nog altijd aan hem gebonden. Binnenkort zullen zijn bevelhebbers een nieuwe legerheer benoemen die de zaken ter hand zal nemen.'

'Wie zal hij ...' begon Rowarn, terwijl hij ook opstond en de sneeuw van zich afklopte, maar Angmor was weer wat te snel.

'Een Demon, neem ik aan, die mij geen trouw verschuldigd is. Uit een ander land of van een van de eilanden van Woudzee. Dat ligt het meest voor de hand, nu alle andere gefaald hebben.'

De rest was ondertussen ook wakker geworden en ze begroetten Angmor met blije gezichten. De Visioenridder was nog niet gewend aan zijn nieuwe manier van waarnemen - aan het praten met meerdere personen tegelijk -, waardoor er een behoorlijke chaos ontstond. Ze zwegen dan ook snel en keken hem verbaasd en met grote ogen aan.

'Ik verklaar het onderweg wel,' zei Rowarn snel. Ergens vond hij het wel amusant. Ondanks het feit dat het niet helemaal eerlijk was, troostte het hem een beetje om zijn anders zo onfeilbare vader wat onzeker te zien.

'Laten we alles inpakken en verder gaan. Het ontbijt halen we wel in Farnheim in - hoe sneller, hoe beter.'

'Waar is Graum?' vroeg Arlyn, terwijl ze om zich heen keek.

'Hier,' hoorden ze op dat moment de stem van de Schaduwlynx, terwijl hij tussen twee bomen opdook. Zijn vacht was duidelijk gegroeid en een stuk lichter geworden. De vlekken waren nu kleiner en staken minder af. Ook was zijn vacht aanzienlijk dikker geworden en nu tegen de kou bestand. Hij kon het wel degelijk koud krijgen, in tegenstelling tot Angmor. Er waren dus duidelijk grote verschillen tussen de Demonen onderling - afgezien van het feit dat niemand zo was als Angmor, dat had Rowarn vaak genoeg van Fashirh en Graum gehoord. 'Ik heb gekeken of we achtervolgers hebben, maar die zijn er niet. Dat geeft me meer gemoedsrust.' Hij nam zijn Demonengestalte aan, raapte wat sneeuw bij elkaar en maakte er een bal van.

'Er dreigt geen gevaar meer. We hebben nog slechts enkele uren voor ons en de bescherming van Farnheim begint al aan de rand van het woud,' zei Arlyn. Ze trok haar warme mantel dicht om zich heen. De lucht was helder en koud en het rook naar sneeuw. 'Het woud verontrust jou, oude vriend. Ik heb er ook last van. Maar het ziet ernaar uit dat het ons Angmor heeft teruggegeven.'

Angmor was naar Asduivel toe gegaan, die zijn meester blij begroette om vervolgens verdoemd naar hem te kijken toen deze pal

voor hem stil bleef staan en aanstalten maakte om op een onzichtbaar zadel te klimmen, terwijl hij daarvoor niet op de juiste plek naast zijn paard stond.

‘Vader, je ...’ begon Rowarn geschrokken.

‘Het wordt tijd dat we aankomen!’ riep Graum achter hem en gooide de sneeuwbal met veel effect in de bomen. Hij raakte een dikke tak, die de klap trillend opving, vervolgens boog en zijn sneeuwlast van zich af liet vallen. Als gevolg daarvan kwam een lawine van sneeuw van de boom die op zijn weg naar beneden menige tak afbrak en op Asduivels brede achterwerk terecht kwam. De grauwe hengst slaakte een boze kreet en deed een stap naar voren, precies naar de goede plek en precies op het moment dat Angmor net zijn voet in de stijgbeugel wilde steken die er eerder niet was geweest. Ondanks dat moest de Visioenridder even zijn best doen om zijn evenwicht te bewaren, totdat Asduivel weer tot rust was gekomen. Hij vloekte, trok zich moeizaam op aan het zadel en bleef zwaar hijgend zitten.

‘Ik weet het,’ zei hij toen Arlyn naar hem toe kwam. ‘Ik heb tijd nodig.’

‘Je moet proberen je nog ietsje meer in te houden,’ zei de vrouw met een verbaasde uitdrukking op haar gezicht. Vervolgens fronste ze. ‘Ik hoop dat dit snel voorbij is.’

‘Het is het beste als je Asduivel achter de andere paarden aan laat lopen, zonder hem te sturen,’ stelde Rowarn voor en tegen Graum zei hij zachtjes: ‘En jij moet goed op hem passen – en geen flauwe grappen meer, duidelijk?’

De Schaduwlynx liet hem grijnzend zijn scherpe tanden zien. ‘Kom op, nog niet zo gek lang geleden zou jij de eerste zijn geweest die een sneeuwballengevecht was begonnen. Geef het maar toe!’

‘Onzin,’ bromde Rowarn, die zich vooral ergerde aan het feit dat Graum hem doorhad. Ja, de Rowarn die hij vóór al deze avonturen was geweest, zou zonder enige aarzeling een sneeuwballengevecht zijn begonnen met deze heerlijke, verse sneeuw. Hij zou erdoorheen gerold zijn en zich naar hartenlust hebben uitgeleefd. Ja, hij zou graag weer voor enkele ogenblikken die onschuldige twintigjarige zijn, wiens grootste zorg het was het meisje dat hij aanbad voor zich te winnen. Maar zelfs dat zou er voor hem niet in zitten.

Met een ellendig gevoel in zijn maag dreef hij Stormwind met zijn hielen zo hard aan, dat deze zich verbluft in beweging zette met een korte en heftige ruk van zijn hoofd. Het slechte humeur van zijn heer

beviel hem absoluut niet, al helemaal niet als Rowarn dat op hem botvierde.

Naarmate de dag vorderde, klaarde ook Rowarn op. De zon klom naar boven en verwarmde de lucht en toen ze een uur later de rand van het woud bereikten, was de helft van de sneeuw al weggesmolten. Voor hen lag het beschermingsgebied van Farnheim al, een groot dal met aan de andere kant de sneeuwvrije berghellingen, badend in het zonlicht.

De paarden waren niet meer te houden. Stormwind was de eerste die ervandoor ging en het interesseerde hem absoluut niet of zijn heer het daarmee eens was. Rowarn lachte alleen maar en gaf hem de vrije teugel. Zijn kleine paard stormde vooruit toen hij over de eerste zachte heuvel galoppeerde. Zijn oren stonden naar voren en er glansde een vuur in zijn donkere ogen. Asduivel haalde hem al snel in. De grote hengst maakte in galop dubbel zoveel meters als Stormwind. De andere paarden volgden hen als een springvloed.

Maar er was iemand die nog sneller was – Graum. Rowarn zag hoe een gevlekte pijl met lange penseeloren aan hem voorbij schoot. De dikke vacht van de Schaduwlynx leek om hem heen te golven – de korte staart draaide als een tol, terwijl hij met geweldige sprongen door het dal raasde. De smeltende sneeuw schoot aan alle kanten weg waar zijn grote klauwen de bodem raakten, totdat een witte wolk zich boven hem uitbreidde toen hij blijkbaar in een kuil belandde. Meteen daarna kwam hij joelend uit een plas tevoorschijn en schudde meerdere malen heftig met zijn vacht en vervolgens nog eens met elke poot apart.

De paarden minderden nu vaart. Snuivend en proestend vervielen ze in een stapvoets tempo. Hun neusgaten stonden wijd open en hun lijven dampen. Rowarn keek om zich heen om te zien of iedereen er nog was en knikte toen tevreden. Het had hen allemaal goed gedaan om de duistere en zware gedachten van zich af te kunnen schudden. Nu moesten ze vooruit kijken en hun nederlaag in een overwinning veranderen. De eerste stap hadden ze al genomen – Angmor was weer bij hen en hij was zeker zo sterk als hij was geweest.

‘Alles in orde?’ Rowarn keek zijn vader aan.

Die knikte langzaam en draaide zijn hoofd weg, maar Rowarn had toch kunnen zien dat zijn ogen weer troebel waren geworden. Ook liet hij zijn schouders licht hangen. Vermoedelijk had hij pijn. Angmor wilde er duidelijk niet over praten, dus deed Rowarn dat ook

niet.

Arlyn kwam naar hem toe. Haar gezicht was rood geworden van de razende galop en haar haren zaten in de war, maar haar zwartblauwe ogen leken wel sterren aan de avondhemel. Rowarns hart kromp pijnlijk ineen. Hij had nooit iets gezien dat mooier en nobeler was dan deze vrouw. Hij kon maar moeilijk geloven dat ze bevriend met hem wilde zijn; ze was tenslotte tientallen jaren ouder dan hij. Alleen Angmor stond misschien nog dichterbij haar. 'Je bent bijna thuis,' zei hij.

Ze knikte. 'Hoe sneller, hoe beter.' Ze stuurde haar bruine hengst in de richting van de sneeuwvrije heuvel.

Even later reden ze door het laatste bosgebied en tegen de middag keken ze vanaf een heuvel aan de rand van het woud naar Farnheim. Er lag een dampende deken over het dal. De wind dreef de nevel van de nabijgelegen trapvormige watervallen. Het uitzicht op de warmwaterbronnen en de zee was vanaf dit punt adembenemend. De struiken in het park van Farnheim hadden hun bladeren verloren, net als de bomen. De varens hadden hun bladeren ingerold of afgeworpen. Midden in het dal prijkte het huis Farnheim, groot en solide. Een troostrijke en vertrouwde aanblik. Er stonden nog enkele tafels en banken buiten, er kwam rook uit de schoorsteen van het huis en de geur van een openhaardvuur en gegrild vlees verspreidde zich. Uit enkele huizen die rondom verspreid stonden, stegen eveneens rookpluimen op. Verderop lag de markt er stil bij, half onder de mist verborgen.

Het voelde voor Rowarn jaren geleden dat hij voor de eerste keer vanaf de andere kant op Farnheim neer had gekeken. Toentertijd had hij nog niet geweten dat de Visioenridder zijn vader *en* de Demon Nachtvuur was en had Heriodon zijn geest in zijn macht gehad. Hij had ernaar uitgekeken om Vrouwe Arlyn te ontmoeten. De Rowarn die toen op de westelijke heuvel had gestaan, was een andere als de Rowarn van nu, die terugkeerde van de Lichtloze Burcht; en toch was er amper meer dan een maanwissel voorbij gegaan.

'Jij moet voorop rijden,' zei hij tegen Arlyn. 'Anders worden we compleet onder de voet gelopen door de anderen.'

'Geen slecht idee,' antwoordde de vrouw lachend, waarna ze haar paard in beweging zette. Graum volgde haar op enige afstand.

Reeb en Laradim bleven achter Rowarn en Angmor en waren in een gesprek verwickeld. Ze waren duidelijk erg blij om terug te zijn.

Alleen al de aanblik van Farnheim verdreef alle zwaarmoedigheid, al was het maar voor enkele uren.

Rowarn werd heen en weer geslingerd tussen vreugde en angst. Hij liet Stormwind steeds langzamer lopen, totdat deze snuivend begon te protesteren. Hij maakte zijn ongenoegen verder kenbaar door zijn hoofd fel op en neer te bewegen. Deze keer liet Rowarn hem echter niet zijn gang gaan en riep hem streng tot de orde. Zijn training tot krijgspaard bleek nu van nut te zijn en zijn kleine paard gehoorzaamde en ging langzamer lopen.

Arlyn had Farnheim al bijna bereikt toen de mensen haar zagen en opeens kwam er leven in het stille dal. Van alle kanten stroomden de mensen op Vrouwe Arlyn af, jubelend en wuivend. Degenen die het dichtst bij haar stonden, probeerden haar hand te pakken te krijgen en liefkoosden haar paard. Rowarn zag haar liefvallige bewegingen, terwijl ze zich lachend voorover boog in het zadel en de ene na de andere hand drukte. Het duurde niet lang of ze was helemaal omringd door mannen, vrouwen en kinderen en kon niet meer verder. Ze steeg af en sprak een paar woorden ter begroeting. Rowarn kon niet verstaan wat ze precies zei, maar hij zag dat de mensen die om haar heen stonden meteen op een respectvolle afstand gingen staan en telkens weer een lichte buiging maakten, terwijl degenen die daarachter stonden haar toejuichten en naar haar bleven wuiven. De hoge adellijke rang van Arlyn kwam tot uiting in haar houding en haar uitstraling was tot bij Rowarn voelbaar; alsof ze een ster tussen stofkorrels was. Maar toch was er geen spoortje van neerbuigendheid te bespeuren. Ze had een lach paraat voor ieder individu en zag niemand over het hoofd, al zag hij er nog zo armzalig uit.

Ze is een koningin, dacht Rowarn, terwijl hij naar het schouwspel keek. Mijn koningin. Een andere zal er nooit voor mij zijn.

Met enkele gebaren en woorden bracht de vrouwe van Farnheim de mensen tot rust. Het duurde niet lang voordat de mensenmassa op begon te lossen en weer met het dagelijkse werk verder ging, zodat Arlyn zich weer vrijelijk kon bewegen.

De vrouwe was al in het huis verdwenen toen Angmor en de beide ridders aankwamen. De stalknechten namen de paarden in ontvangst en twee helpers hielpen Angmor, die aan het einde van zijn krachten was, uit het zadel. Asduivel kwam in opstand en stormde bokkend en schuimbekkend achter de andere paarden aan, alsof hij de aanblik van zijn lijdende meester niet langer kon verdragen. Graum nam

zijn Demonengestalte weer aan en ondersteunde de struikelende Visioenridder op zijn weg naar een van de ronde huizen rondom huize Farnheim.

Rowarn was alleen achter gebleven en reed aarzelend naar huize Farnheim. Niemand lette op hem en hij vond het al lang goed.

En toen, in de buurt van de ingang, zag Rowarn een gespierde Dwerg met grijze haren, een donkere baard en heldere, blauwe ogen. Hij stond naast een draagstoel waar een blonde man in elkaar gedoken op zat.

Rowarn voelde zijn ingewanden luttele centimeters zakken.

‘Noïrun,’ fluisterde hij.

Olrig wachtte ongeduldig totdat Rowarn hen eindelijk had bereikt. De rest had hen al lang begroet en was in het huis verdwenen. De Dwerg bewoog onrustig op zijn stoel. Uiteindelijk liep hij op Stormwind af, trok Rowarn van zijn paard en sloot hem in zijn sterke armen. ‘Jongen,’ zei hij schor, terwijl hij hem op zijn rug klopte. ‘Bij Lugdurs eten, wat hebben wij ons zorgen gemaakt!’ Zijn been was verbonden en hij hinkte nog een beetje, maar voor de rest scheen het hem goed te gaan en zag hij er uitgerust uit.

Hij ging aan de kant toen Rowarn het moment niet langer meer voor zich uit wilde schuiven en naar Noïrun toe liep, naast de draagstoel neerknielde en bedeesd naar de hand van de vorst greep.

Noïruns hand was grauw, zijn lichaam ingevallen en vermagerd. Zijn kin lag op zijn borst en hij had zijn ogen gesloten. De diepe pijn was op zijn gezicht gegraveerd. Er zat een oeroude man voor hem, die niet meer helemaal zichzelf leek te zijn.

Vervuld van wanhoop keek Rowarn op naar Olrig, die hem geruststellend en opmonterend toelachte. ‘Hij kan je horen, Rowarn, praat dus rustig met hem. Vandaag hebben we een goede dag, nietwaar, oude vriend? De eerste sneeuw, de reuma speelt op - dat kan zelfs de allergrootste wanhoop verdrijven.’

Rowarns hart ging als een razende tekeer toen hij eindelijk beweging opmerkte bij de koning. Zijn hoofd ging wat omhoog en hij keek de jongeman aan. Zijn anders zo heldere, groene ogen waren donker en grijs, maar hij leek zijn voormalige schildknaap te herkennen.

‘Waar is Tamron?’ vroeg hij.

Deze enkele vraag sneed recht door Rowarns ziel. Noïruns stem was niet meer dan een zwak gefluister, maar zijn verstand was nog steeds helder en scherp.

‘Dat was het!’ liet Orlig zich ontglippen en sloeg zich tegen zijn voorhoofd. ‘Nu weet ik wat me de hele tijd dwars zat.’

Rowarn stond op en zag Arlyn aankomen. Dat was de tweede wond waar hij mee te kampen had en nog wel in haar bijzijn. ‘Hij was de verrader, Noïrun!’ flapte hij er bitter uit en balde zijn handen tot vuisten. ‘Van begin af aan was Femris van alles op de hoogte, van al onze plannen en beslissingen!’

‘Wat?’ Orligs bulderende stemgeluid zocht zich een weg tussen de huizen door, helemaal tot aan het woud, waar het wegebde tussen de bomen. ‘Tamron? Mijn onsterfelijke vriend? Een verrader?’

‘Niet *een*,’ antwoordde Rowarn. ‘Hij is *de* verrader.’

Orlig was echter niet in staat om te horen wat hij zei. ‘De hele tijd ben ik belogen en bedrogen, tientallen jaren lang en ik heb niets gemerkt?’ Woedend streek hij door zijn haren en langs zijn wenkbrauwen. Hij kon het niet bevatten.

‘Het is nog veel erger,’ zei de jonge koning. ‘Ik heb alles verknald, omdat ik mezelf niet kon beheersen.’ Schuldbewust keek hij Arlyn aan. Hij sprak er voor het eerst over sinds de vlucht uit Dubhan. ‘Arlyn wilde me waarschuwen, ze wilde me tegenhouden, maar ik heb niet naar haar geluisterd en alles verpest.’

‘Ik heb je dat nooit kwalijk genomen,’ zei ze zacht.

‘Dat zou je wel moeten doen!’

‘Rustig aan, boomaapje,’ zei de krijgskoning, nu duidelijk rustiger. ‘Vertel ons alles in de juiste volgorde.’

‘Nee,’ onderbrak Noïrun zacht. ‘Ik kan hier niet meer lang blijven zitten. Vertel het nu, Rowarn, ik smeed je en hou het kort.’ Zijn handen hielden de deken krampachtig beet toen hij begon te hoesten; het klonk als het gekwelde blaffen van een hond met een longziekte en zijn magere lichaam werd door elkaar geschud.

Rowarn durfde hem niet meer aan te raken, maar Arlyn was al bij hem. Ze ondersteunde de koning, legde een hand op zijn voorhoofd en zette hem overeind, zodat zijn ademhaling wat lichter werd. Met één hand haalde ze de deken een stukje weg om hem even te kunnen bekijken en Rowarn zag dat haar ogen groot werden van ontzetting. Toen de hoestaanval voorbij was, liep ze haastig naar het huis terug.

‘Kom op, Rowarn,’ drong Orlig aan. ‘We kunnen niet meer wachten. Voor de uitvoerige details is er later ook nog genoeg tijd. Noïrun zal geen rust vinden, voordat hij minstens het belangrijkste gehoord heeft. Vertel, zolang hij bij bewustzijn is. We hebben lang genoeg ge-

wacht.'

Dus vertelde Rowarn wat er in Dubhan was gebeurd en hoever Tamrons verraad was gegaan. De beide mannen luisterden ademloos. Noïruns ogen leken nu levendiger. Ze konden het allebei maar moeilijk bevatten dat Femris en Tamron twee zielen met één lichaam waren en zo de Tweegespletene vormden.

'Eén ding moet men hem nageven,' merkte Olig op toen Rowarn klaar was. 'Hij was beter in zichzelf verstoppen dan jij, Noïrun. Als hij zichzelf niet geopenbaard had, waren we er nooit op gekomen. Tamron heeft zijn rol perfect gespeeld.'

Het deed Rowarn nog steeds pijn. Een deel van hem wilde ook geloven wat Femris had gezegd – dat Tamron niet over alles had gelogen. 'Hoe had iemand dat ook kunnen vermoeden. Duizenden jaren lang zijn we allemaal bij de neus genomen, omdat niemand had kunnen weten dat de *twee* Onsterfelijken *twee broers* zijn. Daarom was niemand in staat om Femris te overwinnen. Zelfs de magische muur om Ardig Hal heen kon hem niet tegenhouden – omdat Tamron altijd heen en weer kon reizen om hem op de hoogte te stellen. Hij was tenslotte een vriend van mijn moeder! Tenminste, zij geloofde dat en ik ook.' Hij moest zijn best doen de woorden er niet uit te spuwen. En deze man had hij in het begin, in zijn naïeve onwetendheid, voor zijn vader gehouden! Hij rilde van afschuw. Zich laten overmeesteren door haat zou zijn schuldgevoelens er echter ook niet minder op maken. 'En nu heb ik hem gedood en is het Tabernakel onbereikbaar geworden.'

Olig legde een hand op zijn arm. 'Niemand van ons had verwacht dat het eenvoudig zou zijn om Femris te overwinnen en dat uitgerekend jij het voor elkaar zou krijgen,' zei hij goedmoedig. 'Het was ons doel om de splinters van het Tabernakel in handen te krijgen. We hebben tenminste een gedeeltelijke overwinning behaald, want de splinters zijn nu onbereikbaar. Het belangrijkste is, dat jullie allemaal levend terug zijn gekeerd.'

'Maar hoe moet het nu verder?' vroeg Rowarn moedeloos.

'Er is absoluut geen reden om opgelucht adem te halen. Het laatste woord over Femris is nog niet gesproken, net zo min over het Tabernakel. Ik weet zeker dat Femris versteende om de dood te ontlopen en dat hij zich op een dag weer zal bevrijden, als hij geheeld is. Maar we zullen een weg vind ...'

De Dwerg draaide zich om toen hij een zuchtend geluid achter

zich hoorde. Noïrun zakte bewusteloos in elkaar. Arlyn kwam net op tijd terug, samen met twee dragers en de heelmeesteres Korela. Haastig brachten ze de vorst naar zijn ronde huis.

‘Is ... is het de hele tijd al zo met hem?’ vroeg Rowarn ontdaan.

Olrìg knikte. ‘Wat had je dan verwacht? Een wonder? Het is inderdaad een wonder dat Noïrun nog leeft, maar het is nog te vroeg om te verwachten dat hij alweer op eigen houtje overeind kan komen. Het zou natuurlijk beter zijn als hij in bed blijft liggen, maar aan de andere kant – als hij zich helemaal niet meer beweegt, kan dat ook niet goed voor hem zijn. Tevens zouden we hem dan vast moeten binden.’ Hij betastte voorzichtig zijn gewonde been en knikte toen naar Rowarn. ‘Verontschuldig mij nu, ik moet naar hem toe. We zien elkaar later weer. Rust eerst maar goed uit.’ Langzaam liep hij achter de draagstoel aan.

Rowarn bleef alleen en opnieuw midden in een storm van tegenstrijdige gevoelens en wanhoop achter.